

omtrent været lige, i den nordlige Kreds 5,8, i den sydlige 5. Men i den nordlige er der kasseret 51,3 og i den sydlige 22 pSt. Det er det samme Amt; men dets to Dele have været under to forskellige Udskrivningschefer, og naar Heboerne i Velle Amt ikke kunne faae Syn paa, at Loven paa dette Omraade udvædes med samme Retfærdighed, saa forekommer dette mig at være fuldt forstaaeligt. Jeg maa idetmindste tilstaa, at jeg heller ikke kan faae andet Syn derpaa. Af samtlige Kredse er der iaar to, hvor der har været Fremgang, nemlig 5te, hvor den dog kun har været lille, og 3die, hvor Fremgangen har været meget væsentlig, og ville vi sammenligne denne Kreds, der har givet det bedste Resultat, med den, der har givet det daarligste, nemlig 4de, saa er Forskjellen ret betydelig. I 3die Kreds har man faaet 53,5 pSt. Kombattanter, i 4de 26,3. Af Militærarbejdere har man i 3die Kreds faaet 7,3 pSt. Nu skulde man dog tro, at naar der var en saadan Nedgang med Hensyn til Kombattanter i 4de Kreds, saa vilde den levere forholdsvis flere Militærarbejdere, men tværtimod, Procenten er ikke naaet til mere end 4,2. I 3die Kreds er der kasseret 24,4 pSt., i 4de 55,6. De ikke endelig Behandlede spille jo ingen videre Rolle, dem skal jeg derfor ikke tage med. Men spørger man nu: Hvorledes er det muligt? hvad er den virkelige Aarsag til, at der i Aarenes Løb har fundet en saadan Nedgang Sted, saa maa der svares, at Aarsagen er den, at man har skærpet Fordringerne, for derigjennem at naae en Nedsættelse af Forsvarsudgifterne. Det er Hovedgrunden, og hvorledes man ender og vender det, er det ikke muligt at finde anden Aarsag. Men man gjorde det paa en Lid, da man gik ud fra den fuldkommen urigtige Slutning, at vi uddannede for meget Mandskab. Hvad nu for det Første angaar den Skerpelse, der er sket af Fordringerne for at nedsætte Forsvarsudgifterne, skal jeg minde om, at det var Forsvarskommissionen af 1866, der fremsatte Forslaget om Indførelse af almindelig Børnepligt, og at den gav fuldstændige statistiske Oplysninger om, at dens Indførelse maatte bewirke en bestandig vorende Stigning af Udgifterne. Man maatte altsaa forsonse sig med den Lante, at et fast militært Budget kunde man ikke have, men at Udgifterne maatte, ialtfald for de Meniges Bedkommende, stige, efterhaanden som Udskrivningsmassen steg. Dette Forslag accepterede Folkethinget, og der har, saavidt mig bekjendt, kun to Gange været gjort noget Forsøg paa at komme bort derafra. Den ene Gang blev Principet ikke berørt. Jeg har ikke haadt Leilighed til at se det efter; men det erede Medlem for Helsingør (Thomsen), som dengang var Krigsminister, er jo tilstede og kan sige, om jeg tager feil. Husker jeg ret, stod der i det Hærløvsforslag, han forelagde, at han ønskede Lovbemyndigelse til, naar Udskrivningsmassen steg udover en vis Grænse, da at udvide Kadrene. Jeg tror, at

der stod noget Saadant i Lovforslaget, men tør dog ikke paastaa det bestemt. Men hvad der i alle Tilfælde er vist, er, at General Kauffman som Krigsminister i 1879 fremsatte et Forslag, efter hvilket, naar Tilgangen til Fodfolket steg over 4500 Mand, den forsøgede Tilgang da skulde uddannes i 2 Maanedere for at bruges som Erstatningsstyrke og Engbærere, men dette Forslag, der selvfølgelig vilde have bidraget til at formindste Udgifterne, mødte aldeles bestemt Modstand i dette Thing, og at Landsthinget heller ikke gif ind derpaa, faaes af, at det ikke optog det i sine Forslag. Og hvad er det da, som Lovgivningsmagten kan siges at have villet baade i 1867 og i 1879? dette, at Børnepligten skulde være, hvad Grundloven bestemmer den til at være, en Fædrelandspligt, at den skulde søles og opfattes paa den Maade af Alle; men naar man udskriver paa den Maade som nu, bliver Fædrelandet borte, og der bliver kun en trykkende Byrde tilbage, som Enhver vil søge at frigjøre sig for, naar han blot paa en eller anden Maade kan det, og vort unge Mandskab møder da ogsaa paa en ganske anden Maade end tidligere, ikke med samme Lyft til Arbejdet, thi der er intet Løftende i dette, Intet, der bærer op. Der har derfor efter min Mening ingen Berettigelse været til at skærpe Fordringerne for derigjennem at komme til en Nedsættelse af Udgifterne; thi Lovgivningsmagten havde accepteret Principet om almindelig Børnepligt, og vi vilde ogsaa saameget lettere have kunnet bære de pekuniære Byrder deraf, som de Herrer, der have beskæftiget sig med de militære Budgetter, ville vide, at det ikke er de Menige, der koste de fleste Penge. Men udskrive vi da for meget Mandskab? Min Overbevisning er, at vi i de senere Aar have udskrevet for lidt. Vi udskrive ikke det, som Hærløven af 1867 og Tillægsloven af 1880 har villet, og vi have nu bragt det saa vidt, at vi i Tilfælde af Krig ikke ere i Stand til at sætte vore Liniebatailloner paa en anlændig Krigsfod og tillige have en Erstatningsstyrke, uden at være nødsagede til at gribe 1 à 2 Aar ned i Forstærkningen. Det maa jo være et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at vi ikke have Mandskab nok, og at vi ikke uddanne for meget. Jeg taler selvfølgelig kun om Fodfolket, thi for de andre Aaaben er jo Kontingentet bestemt. Men nu vil man maasse sige, at man i 1880 gjorde en Forandring, som man maasse burde have betænkt sig paa, den nemlig, at Sygepassere og Hestepassere skulle tages af Kombattantklassen, og at det er derigjennem, at man har faaet et ringere Antal Kombattanter. Men det er ikke rigtigt; der var dengang af den daværende Krigsminister paaregnet et Lal, der var 100 Mand større end det, hvormed Tillægsloven har regnet som Minimumsstyrke. Altsaa, Tillægsloven har ikke regnet med andre Lal end Krigsministeren. Men: desuden maa det erindres, at